

**КІНЕЦЬ П'ЯТИРІЧЧЯ
НЕВИКОНАНИХ ОБІЦЯНОК**

стор 3

**ВЕСНА ЙДЕ,
АГРОЗАГАРБНИКІВ НА ПОЛЯ ВЕДЕ**

стор 4

**ЗАРОБИТЧАН ПОРАХУЮТЬ
І ОБРОКОМ ОБКЛАДУТЬ**

стор 5

**ОСТАННІЙ ТИЖДЕНЬ ВИБОРЧОЇ
КАМПАНІЇ ТОЧНО БУДЕ ЗАПЕКЛИМ.
ТА ЧЕКАТИ ЗАЛИШИЛОСЬ НЕДОВГО.
НАЙГОЛОВНІШЕ —
НЕ ПІДДАВАТИСЯ НА ПРОВОКАЦІЇ
ТА НІЗАЩО НЕ ПРОДАВАТИ
СВОЇ ГОЛОСИ. АДЖЕ НИНІ МИ
ОБИРАЄМО ШЛЯХ, ЯКИМ БУДЕМО
ЙТИ НАСТУПНІ П'ЯТЬ РОКІВ**

Виборчі перегони майже закінчились, і вже 31 березня відбудеться перший тур президентських виборів. Хочеться вірити, що усе пройде цивілізовано, тихо та спокійно. А головне — чесно. Без фальсифікацій, використання адмінресурсу, без провокацій та інших традиційних для нашої країни речей. На жаль, традиційних... Але ж надія вмирає останньою. Та хоч би як там було, вже можна підбивати підсумки кампанії. Однак й тут все сумно: занадто мало креативу, занадто багато чорного піару. До того ж ніякої битви ідей так і не відбулося.

ЗНОВУ Б'ЄМО РЕКОРДИ: ВІД КИЄВА ДО МОНТЕВІДЕО

Цього року ми вже встановили рекорд за кількістю кандидатів — зареєструвалися 44 претенденти на посаду глави держави, але до фінішної прямої дійшли 39 осіб. Та це не останній рекорд. Так, бюлетень для першого туру президентських виборів, який відбудеться 31 березня 2019 року, — найбільший за розміром за час незалежності України. 80-сантиметровий аркуш паперу міститиме імена 39 кандидатів у президенти. Нагадаємо, що попередній рекорд встановлений у 2004 році — 67 сантиметрів і 24 кандидати.

«Якщо викласти всі виборчі бюлетені в один ряд, то смуга буде довжиною 24 тисячі 354 кілометри. Це відстань між Києвом і столицею Уругваю... Площа всіх замовлених бюлетенів становить майже 5 квадратних кілометрів. Це 70 футбольних полів», — підкреслила голова Центральної виборчої комісії Тетяна Сліпачук.

На друк бюлетенів для президентських виборів із держбюджету витратили 165 млн 587 тис. 213 гривень. Для друку буде використано загалом 434 тонни паперу вітчизняного виробництва.

ЄДИНА КОНЦЕПЦІЯ

Після старту кампанії дуже хотілося побачити справжню битву ідей та концепцій. Сподівалися, що зміст превалюватиме над формою. Але, на превеликий жаль, цього не сталося, та й здорової конкуренції не було... Частина кандидатів були відверто пасивними, частина явно працювали з прицілом на парламентську кампанію. Не обійшлося

**В ОЧІКУВАННІ
ПЕРШОГО ТУРУ:
СТРАТЕГІЇ, ПАФОС
ТА ГУМОР**

й без технічних кандидатів та чорних піарників... Тож уповні себе проявили усього декілька політиків.

Чинний президент Петро Порошенко останні місяці намагався осідлати патріотичного коня. Усі його ініціативи та палкі спічі були присвячені саме цьому. Політтехнологи вирішили зробити з гаранта такого собі батька нації. При цьому нам намагалися втокмачити в голови, що «якщо не Порошенко, то Путін». Така «приватизація» патріотичної тематики й гра на страху виглядала досить негарно, а подекуди просто істерично. Хотілося почути від гаранта чіткі меседжі щодо того, як Україну вивести з кризи, як нарешті подолати корупцію... Але, здається, ґрунтовної програми дій у нього просто немає. Натомість він «співає» коліскові про ЄС та НАТО...

Багато очікувань було й щодо одного з лідерів перегонів — коміка Володимира Зеленського. Він увірвався до політикуму як буревій, оголосивши про свій намір балотуватися в президенти за кілька хвилин до нового 2019 року. Це було яскраво, тим більше, що всі напружено чекали, що Зеленський нарешті скаже «так» чи «ні»...

Багато хто думав, що й кампанія новоспеченого політика буде цікавою й вельми креативною. Але не вистачило запалу й досвіду. Зе-кандидат зосередився на онлайні та грі слів, а не на живому спілкуванні із виборцями та конструктиві.

Дійсно, Володимир Зеленському бракує політичного досвіду, неозброєним оком видно, як він «плаває» з більшістю стратегічних для

України питань. Ось, наприклад, що Зе-кандидат заявив під час зустрічі з представниками бізнес-спільноти: «Відносно Супрун. Ви знаєте, я не глибоко в цьому питанні, але я розумію одне: якщо в нашій країні з усіх реформ ця одна з небагатьох, яка тримається, то треба за таких людей триматися».

Ми живемо у вільній демократичній державі, і кожен має право підтримувати того, кого вважає за потрібне. Але людина, яка балотується в президенти, повинна аргументувати свою позицію... І не тільки з питання медреформи, а й з багатьох інших надважливих тем... Втім, із гумором у Зеленського як завжди добре. У цьому він точно попереду!

(Закінчення на стор. 2)

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: **GAZETAVV.COM**

**Рекомендована ціна
5 гривень**

(Закінчення. Початок на стор. 1)

«Перший непрохідний» кандидат Анатолій Гриценко зміг зачарувати Дмитра Добродомова, Андрія Садового та Дмитра Гнапа, які знялися на його користь. Гриценко багато виступав по ТБ, розказував про можливі кадрові призначення, відзначився досить жорсткою і безкомпромісною риторикою. Та чогось особливого не показав. Іскри не виникає...

Натомість дуже потужну кампанію провела лідер «Батьківщини» Юлія Тимошенко. Ще з літа 2018 року вона ініціювала декілька тематичних форумів у рамках «Нового курсу України», які стосувалися різних аспектів нашого життя: «Новий економічний курс», «Нова стратегія миру та безпеки», «Нова соціальна доктрина» та інші... Тож Тимошенко у цій кампанії вирізняє підготовленість.

Разом із експертами вона опрацювала колосальний масив інформації для того, щоб створити глобальну програму виходу України з кризи. При цьому програму не писали спеціально під вибори — робота над «Новим курсом» закипіла ще кілька років тому.

Велику увагу Тимошенко приділяє зміні методів управління державою. На думку лідера «Батьківщини», зламати кланово-олігархічну систему можна завдяки новій Конституції, яку треба проголосувати на всеукраїнському референдумі. У новому Основному Законі мають бути чітко прописані правила політичного життя, запобіжники для влади і нова виборча система. Саме так, на думку Тимошенко, можна побудувати успішну Україну. Такою глобальною роботою точно не може похизуватися жоден із претендентів на посаду президента.

«СІТКИ» Й КЛОНИ

Нинішня кампанія була брудною настільки, що стає гид-

В очікуванні першого туру: стратегії, пафос та гумор

ПЕЧЕРСЬКИЙ РАЙОННИЙ СУД М. КИЄВА ЗАДОВОЛЬНИВ ПОЗОВ ЮЛІЇ ТИМОШЕНКО ДО КЕРІВНИКА ФРАКЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА У ПАРЛАМЕНТІ ТА ВИЗНАВ, ЩО АРТУР ГЕРАСИМОВ РОЗПОВСЮДЖУЄ НЕДОСТОВІРНУ ІНФОРМАЦІЮ ПРО ЛІДЕРА «БАТЬКІВЩИНИ». ПОЗОВ СТОСУВАВСЯ ВИСЛОВЛЮВАНЬ КЕРІВНИКА ФРАКЦІЇ БПП ПРО ТЕ, ЩО ЮЛІЯ ТИМОШЕНКО НІБИТО РОЗВАЛЮВАЛА УКРАЇНСЬКІ ЗБРОЙНІ СИЛИ І ЩО НАЧЕБТО УРЯД ТИМОШЕНКО ЗАТЯГНУВ УКРАЇНУ У БОРГИ, ЗА ЯКІ МАЄ РОЗПЛАЧУВАТИСЯ ЧИННА ВЛАДА

ко. Згадайте-но лише «сітки» провладного кандидата, про які так багато писали в ЗМІ. Згадайте, як скуповували голоси за рахунок програми «Турбота». Про це кілька тижнів тому в ефірі програми «Свобода слова» на каналі ICTV детально розповідав міністр МВС Арсен Аваков. Так, агітатори провладного кандидата збирали списки охочих проголосувати за їхнього боса, потім несли їх до соцзабезу чи райради і говорили, що цим людям треба заплатити по тисячі гривень за рахунок державної програми «Турбота». За словами очільника МВС, така схема була задіяна по всій країні. Та нині триває слідство...

Звісно, під час кампанії було безліч викидань у ЗМІ, провокацій, чорного піару, що є вже традиційним для нашої політичної культури... От тільки чи не вперше саме на президентських виборах була використана технологія «клон».

Так, кілька місяців тому з фракції «Народний фронт» виключили народного депутата Юрія Тимошенка. Офіційне формулювання було пов'язане з порушенням фракційної дисципліни. Неформально «фронтники» зізнавалися, що виключили колегу зі своїх лав за те, що він має намір балотуватися у президенти. Здавалося б, що тут такого? Насправді ж усе дуже

серйозно: Юрій Володимирович Тимошенко є однофамільцем Юлії Володимирівни Тимошенко. До того ж ініціали в них ідентичні. Тож клон народився...

До останнього часу Юрій Тимошенко сидів тихесенько, й навіть у коментарях ЗМІ говорив, що у нього немає грошей на агітацію... І тут почали з'являтися цікаві білборди з гаслами «Залишити ринкову ціну на газ», «Провести загальну мобілізацію на захист Батьківщини», виконані в кольорах Юлії Тимошенко й підписані «Ю. В. Тимошенко»... Для чого ці ігри? Відповідь дуже проста: збити з пантелику виборців лідера «Батьківщини».

І ось ще одна цікава деталь: до Верховного суду був поданий позов щодо того, аби зобов'язати Центральну виборчу комісію додати в бюлетені порядкові номери кандидатів. Це допомогло б уникнути плутанини та розставити крапки над «і». Втім Верховний суд не задовольнив позов. І це навіть не дивує...

Дійсно, чи не найбільше бруду протягом кампанії виливали саме на лідера «Батьківщини». Так, минулого тижня Печерський районний суд м. Києва задовольнив позов Юлії Тимошенко до керівника фракції президента у парламенті та визнав, що Артур Герасимов розповсюджує недостовірну інформацію про лідера «Батьківщини». Про це повідомив народний депутат Сергій Власенко. Позов стосувався висловлювань керівника фракції БПП про те, що Юлія Тимошенко нібито розвалювала українські збройні сили і що начебто уряд Тимошенко затягнув Україну у борги, за які має розплачуватися чинна влада.

«На жаль, під час президентських виборів від провладних політиків звучить дедалі більше нісенітниць та брехні. Команда Порошенка не нехтує жодним способом облити брудом нашої кандидата Юлію Тимошенко. Президент це робить цинічно: вустами технічних кандидатів розповсюджує брехню через підконтрольні йому телевізійні канали», — заявив Сергій Власенко.

Тож останній тиждень виборчої кампанії точно буде запеклим. Та чекати залишилось недовго. Найголовніше — не піддаватися на провокації та ні за що не продавати свої голоси. Адже нині ми обираємо шлях, яким будемо йти наступні п'ять років.

Вікторія МАРЦОВА

В ТЕМУ

«Новий курс України» від Юлії Тимошенко

Робота над «Новим курсом» велася за кількома напрямками. Так, лідер «Батьківщини» Юлія Тимошенко провела декілька тематичних форумів, на яких презентувала концепції розвитку України, розроблені разом з експертами.

«Нова стратегія миру та безпеки» передбачає:

- » Сильну дипломатію, завдяки якій буде відновлено будапештський формат переговорів. Агресора буде примушено до миру, а Крим і Донбас повернено під контроль української держави.
- » Сильну армію, яку буде повністю модернізовано за стандартами НАТО, а її

потужність доведено до рівня, що гарантує реальну безпеку країни.

«Нова економічна стратегія» гарантує:

- » Фінансову стабільність. Вартість кредитів знизиться до середньоєвропейських ставок — це близько 3% річних.
- » Нову енергетичну політику, створення умов для стрімкого розвитку відновлюваної енергетики: сонячної, вітрової, геотермальної та інших. Запровадження повноцінного ринку електроенергії дозволить істотно зменшити тарифи на електроенергію.
- » Зменшення ціни на газ у два рази, що означає зменшення тарифів на тепло і гарячу воду.
- » Реформування аграрного сектору, яке зокрема передбачає справжню державну підтримку селян та введення для аграріїв єдиного податку на гектар землі.
- » Довгострокове мікрокредитування нового бізнесу без застави на основі

обов'язкового страхування ризиків та під 3% річних.

» Оптимізацію податкової системи: ліквідацію 37 корупційних податків, які провокують тиск чиновників на бізнес, скасування ПДВ та введення податку на реалізацію.

«Нова соціальна доктрина» дозволить:

- » Довести за п'ять років середню зарплату до рівня Польщі, де вона зараз у 3,5 рази вища, ніж в Україні.
- » Запровадити нову персоналізовану пенсійну систему замість старої солідарної, що гарантуватиме достойний рівень пенсій, їх автоматичну індексацію та успадкування навантаження на їхні підприємства.
- » Навести лад у сфері освіти: зробити її якісною і доступною, включаючи від-

новлення програми безоплатного позашкільного розвитку.

» Зробити збереження та примноження культурної спадщини народу одним із пріоритетних напрямків спрямування державних коштів, зокрема на поступове підвищення зарплати працівникам культури до європейського рівня.

«Нова молодіжна політика» забезпечить:

- » Нові робочі місця для молоді завдяки наданню податкових пільг роботодавцям, що працевлаштовують випускників навчальних закладів.
- » Доступне житло для молодих сімей через іпотечне кредитування без першого внеску і без застави, під спеціальне страхування ризиків, на строк від 10 до 30 років, не більш ніж під 3% річних.
- » Повернення виплат у зв'язку з народженням дитини: 50 тис. гривень — на першу дитину, 100 тис. гривень — на другу, 150 тис. гривень — на третю та всіх наступних дітей.

П'ять років тому на позачергових виборах президента у першому турі з результатом 54,7% переміг Петро Порошенко. Це був неймовірний кар'єрний зліт. Так, Порошенко двічі був міністром (економіки та іноземних справ), народним депутатом кількох скликань, але ніколи не був впливовим політиком, за яким йшли люди. Він ніколи не був лідером... Та у 2014 році все змінилося, й Порошенко переміг із неймовірним результатом. Що ж сталося? Все дуже просто та сумно.

Після закінчення Революції Гідності та початку російської агресії українці були надто налякані. Тож політтехнологи Петра Олексійовича якраз і використали цей психологічний аспект. Так, тоді ще кандидат у президенти Порошенко сказав українцям, що антитерористична операція триватиме години, лічені дні (потім вже були лічені місяці)... Він пообіцяв швидко вирішити надскладну проблему, і йому повірили. Окрім того, Порошенко щедро роздавав й інші обіцянки... От тільки за п'ять років майже нічого не виконав. За його словами, усього вино війни. То, може, в Росії нам тарифи встановлюють і таке інше? Насправді це якесь замкнене пекельне коло. Але ж дуже зручне й прибуткове для декого.

За п'ять років своєї каденції п'ятий президент так і не зміг повернути в нашу країну мир. Усе, на що він спромігся, так це на створення мирного плану, який згодом став основою для мертвонароджених Мінських домовленостей. Потім була спроба встановити особливий статус для окупованих територій Донецької та Луганської областей, про які потім, здається, забув навіть сам гарант... І за п'ять років Порошенко не спромігся ініціювати переговори з країнами — підписантами Будапештського меморандуму...

Але президент обіцяє, що одразу після виборів швиденько можна буде усе вирішити. Так, в інтерв'ю телеканалу «Україна» він сказав: «Крим буде повернуто Україні. Ми докладемо всіх зусиль, щоб це було зроблено якнайшвидше, одразу ж після президентських виборів...».

Також він висловив надію, що знову-таки після виборів буде прогрес щодо

миротворчої місії ООН на Донбасі...

Серйозно? Звісно, понад усе хотілося, щоб закінчилася війна, а Крим був звільнений від російських окупантів... Але ж чи не нагадає вам це обіцянки зразка 2014 року, за які, до речі, Порошенко вибачався? Що ж це за хвороба така — давати пустопорожні обіцянки?

Дехто згадає, що Порошенко пообіцяв безвіз і зробив. І що тепер «кожен українець може й має можливість випити фантастичну каву у Братиславі, або полетіти лоукостом до Варшави, або відвідати Віденську оперу». Це якщо залишаться гроші після сплати «комуналки», походу в аптеку і продуктовий магазин... Та річ у тім, що може так статися, що той самий безвіз Україна втратить. І все через декриміналізацію статті Кримінального кодексу України про незаконне збагачення. Цю статтю КСУ визнав неконституційною, розглянувши подання 59 нардепів, серед яких було 11 представників фракції БПП! Тож чи могли вони діяти без санкції Банкової? Сумнівно...

Хоч як би там було з безвізом, ця ситуація якнайкраще характеризує боротьбу з корупцією «по-новому». Та чи є ця боротьба в принципі? Після корупційного скандалу, що вибухнув у «оборонці», можна констатувати, що немає...

А ще згадайте-но діалог лише двохмісячної давності між Петром Порошенком та громадським активістом у Черкасах під час «Томостуру». «Коли з корупцією будете боротись?» — запитав активіст. «У мене прохання до вас. Сходіть до церкви, поставте свічку, бо ви невіруюча людина. І Господь вас попустить», —

відповів гарант. І в цих словах вся сумна суть.

Прихильники президента, звісно, можуть сказати, що боротьба з корупцією — поза межами компетенції їхнього кумира. Втім це зовсім не так. Незважаючи ні на що, президент у нашій країні має колосальний вплив. А найважливіше — право законодавчої ініціативи. І от тепер згадайте, як довго глава держави затягував запуск спеціального антикорупційного суду, не вносячи до парламенту профільний законопроект (він працює тільки після виборів). Але ж ми знаємо, що гарант ще той законотворець: щойно вигидає щось «корисне» — й одразу ж у Верховну Раду відправляє готовий документ, а за кілька днів депутати з так званої більшості та їхні сателіти за нього вже й проголосують, як зайчики. Часом здається, що Порошенко в принципі розглядає ВР як виконавицю його законотворчих забаганок...

А ще саме на Порошенкові лежить відповідальність за парламентську кризу. Уже кілька років поспіль він категорично не хоче помічати, що у Верховній Раді немає юридично оформленої коаліції. А це вже привід для розпуску парламенту... Звісно, що вже пізно, та цієї осені українці оберуть новий склад ВР, і нинішня влада зможе розраховувати лише на незначне представництво там... Але найголовніше те, що усі ці роки при владі були політики, рівень довіри до яких катастрофічно впав. І якби президент розпустив парламент через фактичну відсутність коаліції, то й політичні розклади були би зовсім іншими. А тоді, може, й реформи були б реформами, а не згвалтуванням власного народу...

До речі, згадайте, як восени 2017-го гарант заявив, що в Україні за останні кілька років було проведено 144 реформи, які наблизили країну до членства в ЄС. Тоді хотілося взяти лупу й пошукати ті зміни... Зараз, певно, показник ще збільшився, все ж таки півтора року минуло... От тільки чому тоді Порошенко заявляє у своїй новій виборчій програмі, що «подолання бідності — основне завдання, від реалізації якого залежить виконання нашої візії України як великої держави щасливих людей». Як послухаєш гаранта, то складається враження, що у нас не життя, а мед. А тут бідність звідкіляся з'явилася... Реформи не допомогли? Вони ж такі чудові...

Втім, якщо облишити іронію та сарказм, то гнітюча атмосфера склалася... У повітрі буквально витає ненависть до критиків влади та патріотичної опозиції. Нас намагаються нажахати тим, що якщо Порошенко не виграє, то нападе Путін. Натякаючи на те, що усі інші кандидати (особливо лідери перегонів) працюють на агресора. Це якось дуже брудно та низько... При цьому так звані порохоботи намагаються в інформаційному просторі сформувати образ доброго царя... Але ж президент — це звичайний найманий працівник, якого обирають на конкурсі (виборах) та з яким фактично заключають контракт на п'ять років! І доки ми цього не зрозуміємо, анічогісінько в нашій країні не зміниться...

Якесь сумне закінчення п'ятиріччя. Легше стає тільки від однієї думки: ця епоха завершується, і почнеться зовсім нова, яка приведе нас до переможного миру та благополуччя.

Яна ДЖУНГАРОВА

КОНТЕКСТ

Нещаслива Україна: у нас найнижчий рівень довіри до влади у світі

В Україні найнижчий у світі рівень довіри населення до влади — усього 9%. Про це свідчать результати дослідження аналітично-консультативної компанії Gallup за 2018 рік.

Так, аналітики зазначають, що Україна другий рік поспіль демонструє такий результат. Для порівняння: за даними компанії, п'ять років тому цей показник сягав 24%. До речі, середній світовий показник — 56%.

Як з'ясували дослідники, відразу після обрання президентом Петра Порошенка довіру до влади в цілому відчували 24% українців, водночас дії Порошенка схвалювали 48%. «Проте ці надії швидко зникли, оскільки багато українців побачили, що влада не в змозі виконати вимоги учасників Майдану». Аналітики зазначили, що з 2015 року рівень довіри не перевищував 14%.

Минулого тижня був опублікований ще один цікавий рейтинг. Організація Sustainable Development Solutions Network під проводом ООН підготувала до Міжнародного дня щастя (20 березня) рейтинг найщасливіших країн світу. Перше місце другий рік поспіль посіла Фінляндія. У першій десятці опинились також Данія, Норвегія, Ісландія, Нідерланди, Швейцарія, Швеція, Нова Зеландія, Канада, Австрія. На останньому, 156-му місці у рейтингу — Південний Судан. Крім нього, найменш щасливими країнами стали ЦАР, Афганістан, Танзанія, Руанда, Ємен, Малаві, Сирія, Ботсвана та Гаїті.

На якому ж місці Україна? На 133-му! Ми розташувалися в рейтингу між Чадом та Ефіопією. Для порівняння: в 2013 році ми були на 87-му місці, а в 2015-му — вже на 111-му...

На які показники аналітики звертають увагу, складаючи рейтинг? В опитуваннях досліджують кілька аспектів: ВВП на душу населення, тривалість життя, рівень соціальної підтримки, масштаб корупції.

Вищезгадані показники якраз і є «найкращими» результатами п'ятиріччя правління президента Петра Порошенка. Як кажуть, без коментарів.

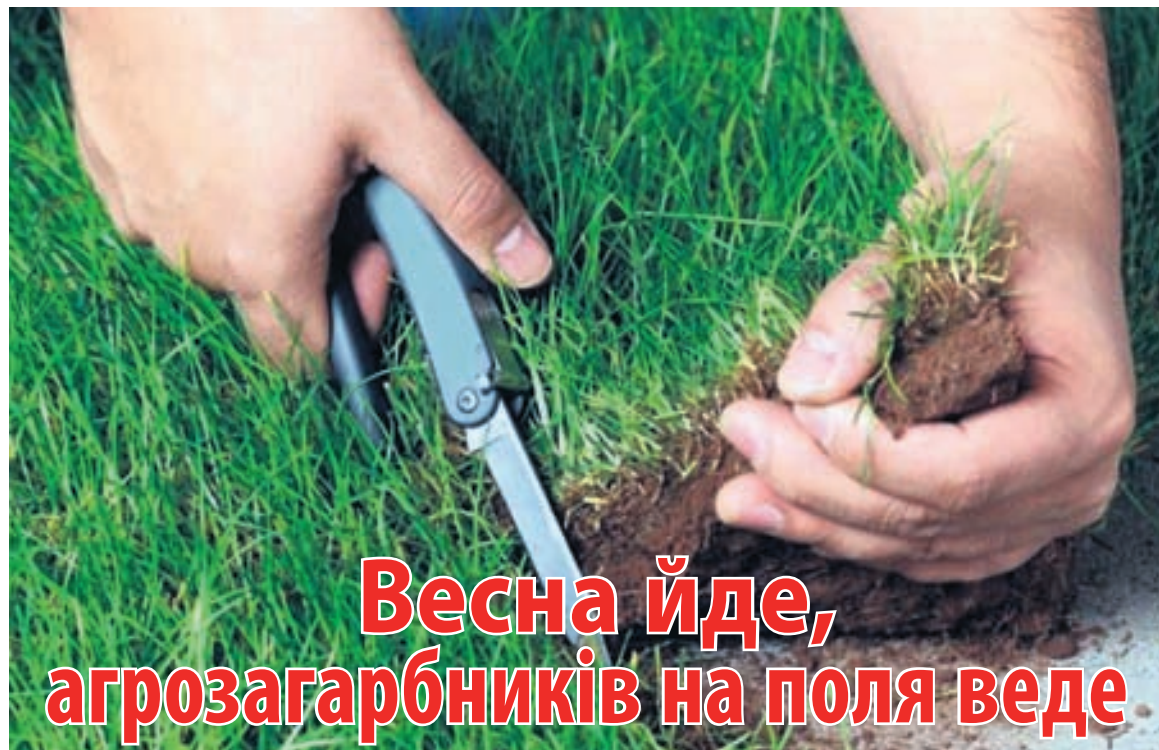
ГНІТЮЧА АТМОСФЕРА СКЛАЛАСЯ... У ПОВІТРІ БУКВАЛЬНО ВИТАЄ НЕНАВИСТЬ ДО КРИТИКІВ ВЛАДИ ТА ПАТРІОТИЧНОЇ ОПОЗИЦІЇ. НАС НАМАГАЮТЬСЯ НАЖАХАТИ ТИМ, ЩО ЯКЩО ПОРОШЕНКО НЕ ВИГРАЄ, ТО НАПАДЕ ПУТІН. НАТЯКАЮЧИ НА ТЕ, ЩО УСІ ІНШІ КАНДИДАТИ (ОСОБЛИВО ЛІДЕРИ ПЕРЕГОНІВ) ПРАЦЮЮТЬ НА АГРЕСОРА. ЦЕ ЯКОСЬ ДУЖЕ БРУДНО ТА НИЗЬКО

Українські фермери з кожним роком все менше почуваються господарями на землях, які вони обробляють. Адже хоч як крутись, скрізь їх грабують. З одного боку — держава, яка на словах обіцяє підтримку, а насправді відбирає пільги й дотації. З іншого — не дають дихати рейдери, які щораз удосконалюють схеми з «віджиму» чужого майна.

Точної статистики рейдерських захоплень не знайдеш, як не шукай. За даними Генеральної прокуратури, з 2014 року в нашій країні здійснено понад 1700 незаконних захоплень врожаїв та майна. Тільки минулого року було зафіксовано понад 500 подібних випадків. Але в аграрних асоціаціях кажуть, що кількість звернень щодо силових захоплень або спроб рейдерства майже вдвічі більше. Адже правоохоронці не афішують те, що випадки рейдерства зазвичай реєструються під іншими статтями та не потрапляють до офіційної звітності.

У цій жахливій статистиці лише невеликий відсоток справ, коли правда за допомогою Феміди все ж таки перемогла й землі чи майно аграріїв повернулися до законного володаря. Тому не дивно, що згідно з опитуванням, проведеним центром «Соціальний моніторинг» на замовлення Всеукраїнської аграрної ради (ВАР) в рамках II Антирейдерського форуму, 75% аграріїв вважають свій бізнес незахищеним від рейдерства.

За словами президента Асоціації фермерів та приватних землевласників Івана ТОМИЧА, активізація рейдерства як явища припала на 2015–2016 роки. Зазвичай атаки на аграріїв відбуваються

Весна йде, агрозагарбників на поля веде

ся в період збору врожаю та навесні.

«Деякі тижнів тому рейдери на Полтавщині забрали минулорічний врожай з елеватора. І це тільки один випадок. Взагалі ж нам вже принаймні місяць надходять повідомлення про те, що фермерську землю засівають люди, які не мають до неї жодного відношення. Це й не дивно, адже з початком весни пробуджується й рейдерство», — констатував він.

Минулого тижня заступник голови партії «Батьківщина» Іван Крулько під час брифінгу в парламенті розказав, що на Одещині фермери залишили на зберігання у шести елеваторах вирощене збіжжя. Коли ж прийшов час його забирати, виявилось, що зерна немає: його вже продали через фірму-прокладку. Через таку аферу лише по Любашівському району аграрії втратили 400 тис. дол. На жаль, це лише початок.

«Держава та правоохоронні органи не можуть кинути фермерів у біді. Маємо зробити все можливе, щоб відновити справедливість, щоб шахраї понесли кримінальну відповідальність і повернули те, що вкрали у людей. Бо

В селі Бобровиця на Чернігівщині на підставних осіб переписали три підприємства жінки-фермера. В Черкасах був застрелений директор агрокомпанії, який минулого року повідомляв про рейдерське захоплення свого підпри-

ЗА ДАНИМИ ГЕНПРОКУРАТУРИ, З 2014 РОКУ В НАШІЙ КРАЇНІ ЗДІЙСНЕНО ПОНАД 1700 НЕЗАКОННИХ ЗАХОПЛЕНЬ ВРОЖАЇВ ТА МАЙНА. ТІЛЬКИ МИНУЛОГО РОКУ БУЛО ЗАФІКСОВАНО ПОНАД 500 ПОДІБНИХ ВИПАДКІВ. АЛЕ В АГРАРНИХ АСОЦІАЦІЯХ КАЖУТЬ, ЩО КІЛЬКІСТЬ ЗВЕРНЕНЬ ЩОДО СИЛОВИХ ЗАХОПЛЕНЬ АБО СПРОБ РЕЙДЕРСТВА МАЙЖЕ ВДВІЧІ БІЛЬШЕ

емства й на підтримку якого селянин навіть перекривали трасу. Не обходять рейдери стороною й великі агрофірми. На Київщині захоплено майно ПАТ «Миронівське» — тут банк реанімував старий договір за вже погашеною іпотекою, а реєстратор переписав майно і зник у невідомому напрямку. Цікаво, що сам банк

кримінальну відповідальність у разі неправомірних рішень, до його розгляду у другому читанні в парламентарів руки все ніяк не доходять. Хоча документ у разі набрання чинності мав би припинити юридичне рейдерство та простимулювати реєстраторів ставитися більш сумлінно до своєї діяльності.

«Реакція силових структур буває неоднозначною. Деколи вони виступають на стороні загарбників. Тому розраховувати на ефективність дій правоохоронних органів сьогодні не доводиться. Місцеві органи влади досить часто ховають голову у пісок, намагаючись не втручатися у ці процеси. Така розбалансованість, неефективність, непрофесійність і безвідповідальність системи влади є яскравим відображенням цієї біді під назвою «рейдерство».

Я глибоко переконаний, що викорінення цього явища можливе лише за умови змін у всій державній системі, адже часто-густо рейдерство є спільним бізнесом представників різних структур. Як швидко буде ліквідоване це ганебне явище, багато в чому залежить від того, який вибір зробить український народ під час президентських і парламентських виборів», — підсумував Іван Томич.

Олекса ГОНСЬКИЙ

ФАХОВА ДУМКА

Вадим ІВЧЕНКО: «Батьківщина» системно підійшла до питання боротьби з рейдерством»

Рейдерство в Україні набуло сьогодні нечуваного масштабу. Спочатку це був звичайний бандитизм, але потім рейдери «порозумнішали» і почали використовувати юристів і правників для підробки статутних та інших документів, здійснювати перереєстрацію прав власності за сприяння нечистих на руку державних реєстраторів та нотаріусів тощо. Завершальний етап захоплення часто є силовим — за допомогою підрозділів внутрішніх справ та приватних охоронних структур. У цих протистояннях травмуються та навіть гинуть люди.

Про це в коментарі «ВВ» повідомив народний депутат від «Батьківщини», заступник голови комітету ВР з питань аграрної політики та земельних відносин Вадим Івченко.

«Влада неодноразово декларувала наступ на рейдерів, але найчастіше саме вона і виступає кінцевим бенефіціаром цього процесу. Рейдерство ще називають «бізнесом для держчиновників», які кришують дії нотаріусів, забезпечують невтручання правоохоронних органів і затягування розглядів цих справ у

судах. А за десять днів захоплене підприємство, як правило, вже комусь перепродають. Тому це питання потрібно вирішувати комплексно.

По-перше: законодавчо запровадити низку антирейдерських заходів та встановити дієві запобіжники щодо захисту майнових прав власників і користувачів земельних ділянок для запобігання протиправному поглинанню і захопленню підприємств.

По-друге: потрібно посилити кримінальну та адміністративну відповідаль-

ність для людей, які можуть бути дотичні до цього процесу.

Найдієвішим запобіжником, звісно, стане працююча по-справжньому правоохоронна та судова система.

«Батьківщина» системно підійшла до питання боротьби з рейдерством. Нашою політичною силою майже в усіх областях було створено антирейдерські штаби, які допомагали постраждалим як юридичним супроводом, так і можливістю напряму звернутись до керівництва держави.

Також у «Новому курсі» покроково розписані шляхи боротьби з цим ганебним явищем, у першу чергу через прийняття відповідних законодавчих змін.

Нагадаю, Юлія Тимошенко запропонувала перевести всю облікову систему країни на blockchain-технології для збереження інформації, яка передусім дає право захистити персональні дані людини. Правильно створені державні реєстри саме в системі blockchain захистять їх від рейдерства і корупції».

Забезпечивши безвіз та Томос, Порошенко не гадав, що багато хто не оцінить його старань й накиває п'ятами у пошуках кращої долі за кордоном. Напередодні виборів парламентарі, в переважній більшості з однойменної фракції гаранта, видали на-гора законопроект, який нібито має посилити держпідтримку заробітчан. Але за такою гучною назвою стоїть зовсім інша мета — обкласти людей, які працюють за кордоном, додатковим податком.

Авторами законопроекту №10153 є співачка й одночасно кума декількох президентів України Оксана Білозір, а також Руслан Князевич, Олександр Співаковський, Максим Саврасов з БПП, Павло Кішкар від «Самопоміч», син композитора Юрія Рибчинського Євген з «Волі народу» та позафракційна Ірина Костанкевич.

Народні обранці запропонували створити окремий орган виконавчої влади з питань трудової міграції, який буде підпорядкований Мінсоцполітики. Кожен громадянин, який вирішив працювати за кордоном, повинен буде зареєструватися, отримати карту українського мігранта та сплачувати щорічний внесок до Фонду добробуту українських мігрантів. Розмір внеску ще невідомий, але не варто розраховувати, що він буде менше 50 доларів. Адже держава, яка не змогла забезпечити належні умови життя та праці на батьківщині, сподівається, що заробітчанин отримуватиме непогану зарплатню за її межами.

За те, що трудовий мігрант своєчасно сплачує внесок, йому обіцяють надати певні соціальні послуги. Далі наводимо їхній перелік:

1) професійне навчання, перепідготовка і підвищення кваліфікації в межах діючих освітніх програм;

2) цілодобова інформаційна підтримка в країні перебування;

3) участь у культурних та освітніх заходах для трудових мігрантів у країні перебування;

4) правова допомога при працевлаштуванні на роботу за кордоном, укладенні трудових договорів та вирішенні трудових спорів;

5) проведення консультацій та тренінгів для трудових мігрантів перед виїздом до країни перебування;

6) піклування про дітей трудових мігрантів та членів їхніх сімей, які перебувають у них на утриманні і які залишаються в Україні;

7) матеріальна підтримка домогосподарства трудового мігранта на поворотній основі;

8) участь у програмах соціальної підтримки трудових мігрантів, які здійснюються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зовнішньої трудової міграції, за рахунок Фонду добробуту українських мігрантів;

9) інші соціальні послуги, які надаються трудовим мігрантам та членам їхніх сімей центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зовнішньої трудової міграції, в межах діючих програм Фонду добробуту українських мігрантів.

Заробітчан порахують і оброком обкладуть

КОЖЕН ГРОМАДЯНИН, ЯКИЙ ВИРІШИВ ПРАЦЮВАТИ ЗА КОРДОНОМ, МАЄ ЗАРЕЄСТРУВАТИСЯ ТА СПЛАЧУВАТИ ЩОРІЧНИЙ ВНЕСОК ДО ФОНДУ ДОБРОБУТУ УКРАЇНСЬКИХ МІГРАНТІВ

І тут хочеться звернути особливу увагу на те, що цими послугами можна скористатися на батьківщині, навіть не сплачуючи внеску. Навчання та перепідготовка здійснюється будь-яким центром зайнятості, інформаційну підтримку в країні перебування забезпечують консульства. Піклування про дітей мігрантів, які залишаються в Україні? Це вже не смішно! Адже чинне законодавство забезпечує його! Що стосується матеріальної підтримки домогосподарства, то люди краще позичать гроші в сусідів чи родичів, ніж звернуться до Фонду. Адже борг все одно доведеться повер-

тати, і навряд чи державний Фонд не захоче отримати певні відсотки.

А участь у культурних та освітніх програмах у країні перебування без Фонду взагалі була б «неможливою». Адже парламентарі чомусь вважають, що наші співвітчизники самотужки не знайдуть цікаві для них заходи.

Певною мірою привабливим могло би бути тільки проведення консультацій та тренінгів перед виїздом за кордон, але за умови, що вони будуть фаховими, а не традиційно кондовими.

Також мігранту перед виїздом дадуть страховий поліс.

Ну і обіцяють правову допомогу при працевлаштуванні, укладанні договорів і вирішенні трудових спорів. Але останнє — з області фантастики. Тим більше, що держава не може забезпечити цього навіть в Україні.

І хоч би яку благородну мету не декларували нардепи, які розробляли цей законопроект, здається, на жаль, що мігрантів хочуть не тільки порахувати, а й регулярно «доїти», пропонуючи натомість як ексклюзив те, що насправді їм не так уже й потрібно...

Олена САФОНОВА

ДУМКА ЕКСПЕРТІВ

«Насамперед необхідно, щоб запрацювали вже існуючі закони»

Віталій МАХІНЬКО,
голова профспілки українських
трудомих мігрантів
«Трудова солідарність»:

«Законопроект №10153 є мертворожденним. І люди, які його готували, практично не стикалися з проблемами трудових мігрантів і не зовсім їх розуміють.

У документі прописано, що Фонд добробуту наповнюватиметься за рахунок самостійних внесків заробітчан та посередників, які працевлаштовують українців. Ця норма повністю зажене ринок працевлаштування за кордоном у тінь. Він і зараз працює переважно в «сірій» зоні, якщо ж закон набере чинності, в Україні не залишиться легальних кадрових агенцій. Адже ніхто з них не захоче сплачувати внески за людей.

Досить дивними в законопроекті видаються пункти щодо захисту соціальних прав. Якщо українці працює за кордоном легально, згідно із законодавством країни перебування він і так має соціальні гарантії. Норма щодо страхування заробітчанина взагалі абсурд-

на, адже фактично людині доведеться платити за це тричі. Перший раз — коли українець купує страховий медичний поліс, отримуючи робочу візу. Вдруге — вже в країні перебування, сплачуючи відповідні податки, з яких йдуть відрахування на соціальне страхування, в тому числі й медичне. Втретє, за задумом законотворюців, людина ще має сплатити внесок до їхнього Фонду.

Із захистом прав українців за кордоном все дуже сумно. Адже навіть в Україні робітнику їх майже неможливо відстоювати. А тут парламентарі зазіхають на захист прав наших співвітчизників за кордоном! Насправді єдине, що може зробити трудовий мігрант, — наїняти в країні перебування досвідченого юриста, послуги якого не окуплять стягнені з роботодавця судом гроші. Якщо ж заробітчанин працював у країні нелегально, в правовому полі його захист стає абсолютно безперспективним. Бо така людина підпадає під дію місцевого закону й підлягає депортації як порушник закону.

Безперечно, проблему трудових мігрантів потрібно намагатися вирішити, але не в такий спосіб і не з метою нагріти на них руки. Насамперед необхідно, щоб запрацювали вже існуючі закони. Потрібно, щоб консульства захищали

українців, щоб державні структури, які займаються ліцензуванням кадрових агенцій, ретельно стежили за належним виконанням ними умов. Адже на сьогодні в країні 99% кадрових агенцій порушують умови ліцензування з працевлаштування за кордоном. Мабуть, при МЗС доречно було би вести окрему посаду на рівні заміністра з питань трудових мігрантів, який би опікувався тільки ними.

«Влада намагається взяти трудових мігрантів за зябра»

Олексій КУЩ,
фінансовий експерт:

«Коли держава заявляє про наміри піклуватися про заробітчан, реальність виглядає дещо інакше. Трудові мігранти перераховують в Україну щорічно близько 6–7 млрд доларів, тому влада просто намагається взяти цю категорію українців за зябра. Враховуючи соціальну активність цієї верстви населення, яка об'єднується заради захисту власних прав, їм зараз хочуть впарити зовсім

непотрібний сервіс. Натомість додатково обкласти податками. Тому законопроект №10153 — чергова спроба влади залізи в кишені тих, хто працює за кордоном. Варто згадати, що раніше голова Мінсоцполітики пропонував примушувати заробітчан декларувати свої доходи й, відповідно, оподатковувати їх.

Такі зазіхання влади цілком зрозумілі. Адже в Україні — рентна корупційна модель економіки, яка «заточена» на виявлення основних фінансових потоків всередині країни й закріплення їх за чиновниками, під яких бажано створити окреме міністерство чи відомство. Якщо є фінансовий потік з капіталізацією, умовно кажучи, в мільярд доларів, його обов'язково потрібно осідлати й відщипувати від нього відсотки, доки громадський спротив не спинить нахаб. Образно кажучи, український чиновник не може спокійно спостерігати, як гроші пропливають повз нього.

Але всі ці починання закінчуються дуже сумно для держави. Адже трудові мігранти — дуже мобільна частина населення, яка легко зможе перенаправити фінансові потоки або взагалі припинити перераховувати гроші до України. Більше того, такі ініціативи влади спонукають українців залишитися в країні перебування назавжди».

БРЕКЗИТ: гра за правилами ЄС?

Перенесення запланованої дати виходу Великої Британії зі складу ЄС стало трендом останніх тижнів. І для цього зійшлися всі зірки. З одного боку, Британію не влаштували умови «розлучення», які Тереза Мей направила з євроінституціями. З іншого — ще донедавна ЄС стояв як скеля на тому, що Брекзит можливий тільки на узгоджених раніше умовах. І, судячи з усього, розрив таки відбудеться на умовах ЄС, якщо Мей не відправлять у відставку.

Те, що Велика Британія не вийде зі складу ЄС 29 березня, стало зрозуміло, коли британський парламент проголосував проти жорсткого Брекзиту, тобто виходу взагалі без угоди. Зрозуміло, що в Євросоюзі схвалили такий крок, але при цьому не забули нагадати, що хоч круть-верть, хоч верть-круть, але угоду Лондон має затвердити. Після цього в британському парламенті було провалено трохи перелицьований текст щодо Брекзиту. Але несподіванкою та відчутним ударом у спину Мей став неочікуваний хід спікера Джона Беркоу. Він, посилаючись на конвенцію 1604 року, яка не дозволяє виносити одне й те саме питання, якщо немає суттєвих змін у формулюваннях, заявив, що втретє угода щодо Брекзиту парламентом не розглядатиметься. Після такого демаршу Терезу Мей зрадила витримка й вона звинуватила депутатів у саботажі.

Насправді у розпачі й ті, хто виступав на референдумі проти «розлучення». Адже хоч їхні петиції щодо відміни Брекзиту щоразу набирають максимальну кількість голосів, уряд наполягає на тому, що не буде ані повторного референдуму, ані життя в Євросоюзі.

Наразі Мей хоче відстрочити розрив із країнами Співдружності до 30 червня. І очільники європейських інституцій та деяких найвпливовіших країн ЄС кажуть, що це цілком можливо. Але голосування британського парламенту за узгоджений текст «розлучення» все одно передусє. Врешті-решт Брюссель піде на поступки Лондону щодо відтермінування розриву навіть попри те, що наприкінці травня відбудуться вибори до Європарламенту й британські депутати займуть певну кількість місць, на яку претендують інші країни. Адже ЄС не хоче втрачати Велику Британію, тому угода має бути ухвалена. І саме угода Терези Мей, яка напрацьована в максимально вигідному для Євросоюзу контексті. Тому прем'єр, найімовірніше, намагатиметься продавати головування в парламенті за угоду втретє, попри заяви спікера, що фактично оголило конфлікт між законодавчою та виконавчою владою країни. Цілком ймовірно, що Мей таки вдасться протягнути угоду на умовах ЄС, тому що й Британія не зовсім готова до жорсткого Брекзиту.

Іншим варіантом розвитку подій може стати дострокова відставка прем'єрки у травні. В цьому разі її наступник може розпочати нові переговори й досягти більш прийнятних для Туманного Альбіону умов. Але за будь-якого сценарію зрозуміло, що вихід Великої Британії зі складу країн Співдружності затягується...

Катерина МІЦКЕВИЧ

ПІТИ КРАСИВО, або НІХТО НІКУДИ НЕ ЙДЕ

Нурсултан Назарбаєв, який фактично стояв у керма Казахстану 35 років, майже 30 із яких був президентом, подав у відставку. Він є епохою попри всю неоднозначність своєї політики.

І хоч його прощання з президентським постом на перший погляд нагадувало відоме ельцинське «Я стомився, я йду», після чого беззмінним правителем РФ став Путін, проте не все так однозначно. Назарбаєв дійсно пішов, але залишив собі всі важелі правління.

Громадяни Казахстану можуть дякувати Назарбаєву за те, що за роки його правління країна досягла економічного зростання. Для порівняння: за даними МВФ, у 2018 році ВВП на душу населення в Казахстані склав 8111,85 долара, а в Україні — 2432,73 долара.

Безумовно, драйверами економіки країни були й залишаються нафтова та гірничо-металургійна галузі. Але «нафтобабки» в Астані розподілялися більш розумно, чого не можна сказати про ту ж Росію.

Також у плюси Назарбаєву можна зарахувати багатовекторну зовнішню політику й, найголовніше, «повзучу казахізацію», завдяки якій відбулося відродження нації в країні, де у 1990-х етнічні казахи становили лише 49%. Враховуючи ризики анексії Росією північних областей Казахстану, Назарбаєв багато зробив задля їх мінімізації. В тому числі перевів столицю з русифікованої Алма-Ати в Астану, схвалив перехід на латинський алфавіт і впровадив політику прихованого видавлювання росіян та російськомовного сегмента з політикуму.

Але ніхто йому не пробачить розстріл мирного мітингу нафтовиків у місті Жанаозен у 2011 році силами поліції й внутрішніх військ, не простять йому й утиски опозиції. А ще на його совісті — утиски свободи слова. За даними міжнародної організації «Репортери без кордонів», Казахстан минулого року у рейтингу свободи слова посів 158-ме місце з-поміж 180 країн. Основні опозиційні газети в Казахстані в 2012 році були закриті рішеннями судів, журналістів й блогерів нерідко піддають арештам та ув'язненню, інтернет ретельно

контролюється, в тому числі частково обмежується доступ до новинних сайтів, соцмереж і месенджерів. Та й за рівнем корупції, згідно із даними Transparency International, ця країна займає 122-е місце з можливих 180.

Повертаючись до питання відставки Назарбаєва, можна сказати тільки одне — на неї чекали. Одним із «дзвіночків» стало прохання президента Казахстану до Конституційного суду розтлумачити, за яких умов глава держави може піти з поста. В лютому нинішнього року суд надав відповідь, що «виходячи з конституційного статусу президента Республіки Казахстан

Але найголовніша його чеснота в тому, що він є вірним прихильником Назарбаєва. Принаймні так вважає сам Нурсултан Абішович, та й Токаєв під час інавгурації запевнив, що не відійде від раніше прокладеного курсу. Хоча навіть якщо б він спробував, у нього з'явився стримуючий фактор — новим спікером одногосло було обрано доньку Назарбаєва Даригу, яка також може достроково замінити «втомленого» Токаєва. Йй, до речі, ніщо не заважатиме балотуватися на чергових виборах.

Можливим наступником також називають Тимура Кулібаєва, який контролює Народний банк Казахстану і за сумісництвом є чоловіком середньої доньки Назарбаєва Дінари. У списку претендентів на президентський пост у 2020-му є ще один член родини — племінник Нурсултана Назарбаєва, перший заступник голови Комітету національної безпеки Самат Абішев. Але схоже на те, що Нурсултан Абішович кермування країною нікому не довірять.

«Нашими законами я наділений статусом першого президента — Елбаси («Лідер нації» в перекладі з казахської. — Прим. ред.). Залишаюся головою Ради безпеки, який наділений серйозними повноваженнями. Залишаюся головою партії «Нур Отан» (правляча партія «Світло вітчизни». — Прим. ред.), членом Конституційної ради. Тобто залишаюся з вами», — заявив Назарбаєв у прощальній промові.

Нинішній президент Токаєв, який запропонував не тільки перейменувати Астану в Нурсултан, а ще й присвоїти першому президенту додаткові вищі почесні звання Казахстану — «Халик Кахармани» («Народний герой») і «Енбек Ери» («Герой праці»), своєю чергою заявив, що «авторитетна думка Елбаси матиме особливе, можна сказати, пріоритетне значення при розробці і ухваленні рішень стратегічного характеру».

Дійсно, ухвалений у 2000 році закон про першого президента дає Назарбаєву безмежні можливості керування державою. І ніякого негативу

УХВАЛЕНИЙ У 2000 РОЦІ ЗАКОН ПРО ПЕРШОГО ПРЕЗИДЕНТА ДАЄ НАЗАРБАЄВУ БЕЗМЕЖНІ МОЖЛИВОСТІ КЕРУВАННЯ ДЕРЖАВОЮ ЗА ВІДСУТНОСТІ НЕГАТИВУ У СВІЙ БІК ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ДІЇ

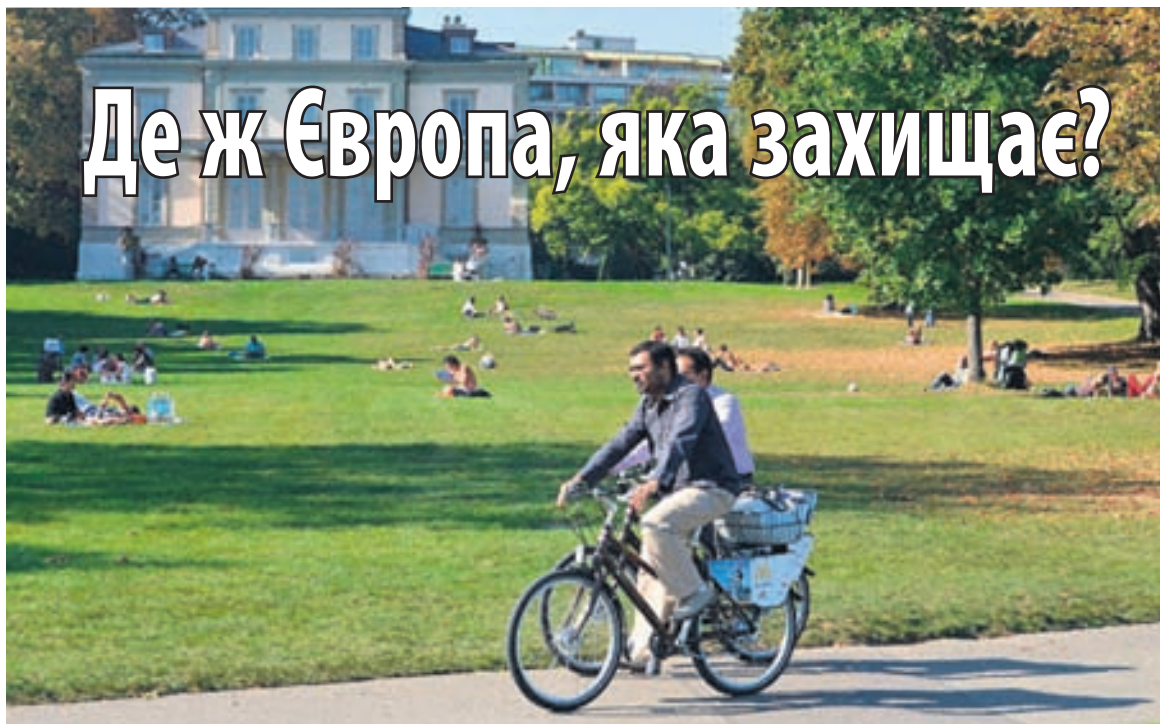
випливає його право на припинення повноважень відповідно до власного волевиявлення, яке є самостійною підставою дострокового припинення повноважень глави держави».

Минулого тижня Назарбаєв передав свої повноваження спікеру сенату парламенту Касим-Жомарту Токаєву, який, згідно з чинним законодавством Казахстану, виконуватиме повноваження президента республіки до квітня 2020 року — строкових президентських виборів. Він — досвідчений політик, экс-прем'єр-міністр, міністр іноземних справ декількох каденцій, в минулому — помічник Генсека ООН та генеральний секретар Конференції з роззброєння.

та відповідальності за непопулярні рішення. А посада голови Ради безпеки на додаток, склад якої формує Назарбаєв та в завдання якої входить фактичний контроль над усіма держструктурами Казахстану, дозволяє першому президенту впливати на основні напрямки внутрішньої та зовнішньої політики й довільно управляти Казахстаном на заздрий деяким іншим керівникам країн пострадянського простору, яким не пощастило бути першими чи поки не вистачило нахабства остаточно спалювати Конституцію...

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

**МИНУЛОГО ТИЖНЯ НАЗАРБАЄВ ПЕРЕДАВ СВОЇ ПОВНОВАЖЕННЯ СПІКЕРУ СЕНАТУ
ПАРЛАМЕНТУ КАСИМ-ЖОМАРТУ ТОКАЄВУ,
ЯКИЙ, ЗГІДНО З ЧИННИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ КАЗАХСТАНУ, ВИКОНУВАТИМЕ
ПОВНОВАЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА РЕСПУБЛІКИ ДО КВІТНЯ 2020 РОКУ**

Де ж Європа, яка захищає?

У Лондоні йде зворотний відлік перед Брекзитом. У Швейцарії теж увімкнувся власний таймер. Велика Британія ухвалила рішення про вихід з Європейського союзу, тоді як Швейцарська Конфедерація ніколи не була його членом і не планує ним ставати у найближчому майбутньому. Хай там як, нині на часі питання про більше зближення з допомогою державного договору.

Ця угода була предметом розпочатих у 2014 році важких переговорів Федеральної ради і Європейської комісії, а її публікація в грудні минулого року буквально збурила Швейцарію. По суті, вона стала швейцарським віддзеркаленням політичної невизначеності, яка панує у Великій Британії. Чи варто жертвувати частиною суверенітету заради хороших відносин з Євросоюзом? І чи такий він привабливий, чи краще не довіряти йому і якнайдовше триматися осторонь?

У культурному плані 8 мільйонів швейцарців нічим не відрізняються від інших європейців. Хай там що, після перемоги з невеликою перевагою (50,3%) противників вступу Швейцарії до Європейського економічного простору в 1992 році число прихильників приєднання до Євросоюзу з часом лише тануло. Враховуючи низький рівень безробіття (2,7%), малу заборгованість та відносно міцні соціальні гарантії, більшість швейцарців вирішили, що їм краще залишатися поза ЄС, підтримуючи з ним тісні стосунки.

При цьому Швейцарія торгує з однією лише землею Баден-Вюртемберг більше, ніж з усім Китаєм, а з одним лише Ельзасом або Ломбардією — більше, ніж з Бразилією.

Крім того, Швейцарія вважає, що робить внесок у благополуччя Європи: вона виконує зобов'язання у сфері солідарності і надання притулку краще, ніж держави, які намагаються читати їй нотації. Кожного дня майже 314 тисяч французів, німців та італійців перетинають кордон і їдуть на роботу до Швейцарії, де їх приваблюють високі зарплати: в середньому 5011 євро на

Польщі та Німеччині. Різниця в зарплатах на підприємствах, які залучили цих працівників, склала близько 16%. Євросоюз же вимагає від Берна або скоригувати механізм захисту зарплат, або взагалі відмовитися від нього.

У кінцевому підсумку це яблуко розбрату стало символом взаємного незрозуміння. Багато швейцарців не бачать, де ж ця розхвалена Еммануелем Макроном «Європа, яка захищає». Кого ж вона захищає, якщо змушує країну відмовитися від гарантій для трудящих? У Женеві не можна жити на німецьку зарплату.

За таких умов державний договір про ці відносини — зовсім не лише клаптик паперу. Єврокомісія каже, що її терпіння закінчується. І змушує Кон-

ДОГОВІР, ЯКИЙ МАЄ РОЗШИРИТИ ІНТЕГРАЦІЮ ШВЕЙЦАРІЇ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ, ВВІЙШОВ У КРУТЕ ПІКЕ.

ФЕДЕРАЛЬНІЙ РАДІ НЕ ВИСТАЧИЛО МУЖНОСТІ СКАЗАТИ, ЩО ВОНА ДУМАЄ ПРО НЬОГО.

УРЯД НАМАГАЄТЬСЯ ВИГРАТИ ЧАС І ВІДКЛАДАЄ РІШЕННЯ. ХАЙ ТАМ ЯК, ЦЕ РИЗИКОВАНА СТАВКА

федерацію невідкладно підписати договір. Інакше Берн і Брюссель не укладуть нової угоди про доступ до єдиного ринку. А європейці не перешкоджатимуть поступовому погіршенню відносин.

Швейцарські економічні кола не хочуть іти на такий ризик. Інші ж, наприклад, праві, що наполягають на суверенітеті, готові до протистояння. Око за око, зуб за зуб. Як не парадоксально, найактивніше проти угоди виступають ліві партії (незважаючи на зазвичай проєвропейську настроєність) і профспілки. Справа в тому, що цей документ зачіпає швейцарський механізм захисту зарплат. Швейцарська влада, профспілки і роботодавці спільно перевіряють умови праці і зарплати, зокрема у секторах, що зазнають серйозного тиску. У 2017 році у Швейцарії за короткостроковими контрактами працювали 240 тисяч іноземців, передусім громадяни

Євросоюзу і його країни-члени своєю чергою вважають, що Швейцарія повинна прийняти загальні правила гри, якщо хоче зберегти доступ до європейського пирога. Питання принципу.

У результаті договір, який має розширити інтеграцію Швейцарії до Європейського союзу, ввійшов у круте піке. Федеральній раді не вистачило мужності сказати, що вона думає про нього. Уряд намагається виграти час і відкладає рішення. Хай там як, це ризикозна ставка: немає гарантії, що сформована після травневих виборів нова Єврокомісія з великим розумінням поставиться до швейцарських особливостей. Небезпечно було б покладати занадто великі надії на те, що ЄС буде готовий прийняти новий компроміс, коли отямиться після Брекзиту.

Ліз БЕЛА
Le Figaro, Франція

У Криму працюють турбіни «Сіменс»: Росія, очевидно, обійшла санкції ЄС

До п'ятої річниці анексії українського півострова Крим президент Володимир Путін відкрив дві ТЕС загальною потужністю 940 МВт — одну в Севастополі і другу в Сімферополі. Таким чином Кремль святкує «приєднання» і демонструє, як півострів нібито процвітає, і в цьому йому допомогла в тому числі і німецька компанія «Сіменс» (Siemens).

ТЕС працюють завдяки газовим турбінам її виробництва. Росія намагається самостійно виробляти турбіни такої потужності, але поки безуспішно. Проте «Сіменс» навряд чи радий церемонії, адже вона нагадує про скандал, який скомпрометував і концерн, і федеральний уряд.

Внаслідок санкцій ЄС європейські компанії не повинні постачати в Крим технології і товари, які можуть бути задіяні в транспортному, телекомунікаційному та енергетичному секторах або для видобутку ресурсів. Штрафні заходи покликані запобігти тому, що відзначали в понеділок, — закріпленню анексії, яка суперечить міжнародному праву.

Договір про постачання чотирьох турбін був укладений навесні 2015 року між дочірньою компанією російського державного концерну «Ростех» і спільним підприємством із Санкт-Петербурга, яке контролює «Сіменс». Згідно з угодою, турбіни призначалися для ТЕС у Тамані на півдні Росії, що не суперечить санкціям. Але незабаром російські і німецькі ЗМІ повідомили, що спочатку планується поставити турбіни в Тамань, щоб обійти санкції, а потім перенаправити на дві ТЕС у Криму, про будівництво яких було відомо з 2014 року. Також повідомили, що на майданчику в Тамані ще нічого не побудовано, а в Криму, навпаки, давно ведеться будівництво.

Турбіни були поставлені в Росію в серпні 2016 року. Незабаром після цього Путін особисто запевнив тодішнього міністра економіки ФРН Зігмара Габріеля, що Росія дотримуватиметься угоди. Однак пізніше, влітку 2017-го, турбіни опинилися в Криму.

«Сіменс» тоді обурився, але заявив про свою невизнаність. Глава концерну Джо Кезер сказав, що аж до моменту передачі турбін «дуже детально аналізувалися чутки про нібито їхнє використання в Криму, але не було знайдено ніяких доказів». Лише після поставки з'явилися «вказівки на потенційну зміну призначення». З огляду на те, що тривожні повідомлення надходили вже давно, це видається вкрай наївним. «Сіменс» подав до російського суду позов про повернення турбін, але, як і слід було очікувати, нічого не добився.

Концерн на деякий час призупинив ділові відносини з державними російськими клієнтами, заявив про нові контрольні заходи і висловив жаль з приводу втраченої довіри. Але всі суперечки давно забуті. Президент «Сіменс» у Росії Олександр Ліберов повідомив у грудні виданню «Ведомости» про плани компанії розширити присутність у Росії.

Концерн веде переговори з компанією «Російські залізниці» про постачання швидкісних поїздів, а також планує інвестувати в енергетичну техніку. Так, частка локалізації виробництва турбін, які тепер працюють у Криму, має бути збільшена з 62% до 70% до 2020 року, а потім ще зросте. Цього російський уряд вимагає від компаній, які хочуть брати участь у модернізації російських ТЕС. За словами Ліберова, нові контрольні механізми потрібні, щоб замовлена техніка встановлювалася на місцях, узгоджених у договорах. Негативних наслідків для компанії у зв'язку зі скандалом навколо кримських турбін він не бачить.

Frankfurter Allgemeine Zeitung, Німеччина

Платформа Netflix, яка раніше спеціалізувалася на серіалах, нині усе частіше презентує й повнометражні фільми. На жаль, усі вони як один зняті надзвичайно погано й без смаку. І навіть не говорять про те, скільки суперстарів знімалося в них... І не згадуйте нашумілу «Рому»... Однак чи не вперше стрімінговий сервіс випустив більш-менш пристойне кіно під назвою «Потрійний кордон».

...Серед країн, з якими межує Болівія, — Парагвай, Аргентина та Бразилія, і саме прикордонна зона із цими трьома державами вважається раєм для організованої злочинності та наркокорторговців. Багато років загони спецпризначення намагалися зачистити регіон, втім безуспішно.

Одного разу оперативник Сантьяго Гарсія (Оскар Айзек) від інформатора дізнається, де переховує свої скарби найкрутіший наркобарон країни. Тож головний герой привозить до Болівії чотирьох своїх друзів-відставників, аби розробити спецоперацію і пограбувати злочинця. Том Девіс (Бен Аффлек), Вільям Міллер (Чарлі Ханнем), Бен Міллер (Гаррет Хедлунд) та Франциско Моралес (Педро Паскаль) разом із Сантьяго беруться до діла. Пограбування їм вдається на диво легко, і вони знаходять набагато більше грошей, ніж розраховували. Тож вони швиденько усе пакують, тікають та вантажать готівку в гелікоптер.

От тільки друзі у стані ейфорії не завважили, що літальний апарат надто перевантажений і не зможе набрати потрібну висоту... А це дуже небезпечно, враховуючи те, що головним героям треба перелетіти гори! Тож доведеться обирати між жадібністю та життям...

Та й це ще не все. Виявляється, що вибратися із цієї пастки дуже непросто. Вже не кажучи про те, щоб забрати із собою мільйони доларів. Тепер найголовніше — вижити!

Цей фільм був би взірцевим бойовиком, якби не кілька але. Маємо три суперзірки у фільмі — Бен Аффлек, Оскар Айзек та Чарлі Ханнем... Однак цього замало. Для того, щоб дотягнути-ся, для прикладу, до «Нестримних» Сільвестра Сталлоне, де розповідається про нестаріючих мачо, потрібно було задіяти якомога більше відомих облич.

До речі, творці «Потрійного кордону» від початку саме й хотіли вразити глядачів акторським складом. Так, ще дев'ять років тому, коли тільки-но запускали проект, на головні ролі в карти-

«Потрійний кордон»: Не в доларах щастя

ні претендували Том Хенкс та Джонні Депп, та вони з різних причин відмовилися від роботи. В 2017-му зніматися запрошували Ченнінга Тейтума, Тома Харді та Марка Волберга. Та й тут не склалося — на жаль, бо ж останні троє м'язистих хлопців дуже гарно вписалися би в компанію, тож їх точно треба було наполегливо вмовляти. Але...

Окрім того, не варто було експериментувати, а обрати іменитого, досвідченого й сильного режисера. «Потрійний кордон» — не просто бойовик, це насправді дуже міцна й непередбачувана драма. А постановнику Джей Сі Чедору просто не вистачило майстерності, щоб правильно розставити акценти. Недопрацював і сценарист Марк Боал: він не зміг роз-

крити повною мірою характери головних героїв. Є питання і до оператора Романа Васьянова. Зйомки картини проходили на Гавайях та в Колумбії, тож можете собі уявити, який простір для творчого польоту мав оператор. Натомість картинка вийшла досить посередньою.

Але попри це фільм виявився все одно цікавим. Хоча перша частина й трохи затягнута, та хвилин через двадцять дія закручується так, що аж до фінальних титрів не можна відірватися від екрану.

Порадували й виконавці головних ролей. Бена Аффлека взагалі не впізнати: здається, що в його кар'єрі ще не було таких суперечливих і складних персонажів. Чарлі Ханнема трохи відтіснили на другий

план, але все одно він у цьому фільмі наче ковток свіжого повітря. Та головною зіркою «Потрійного кордону» став Оскар Айзек. Його персонаж чи не єдиний, хто по-справжньому розкрився у фільмі.

Ще один аспект. Зазвичай фільми про пограбування скроєні за одним лекалом. У них все поділяється на стадії: розробка плану, саме пограбування, потім погоня і, нарешті, щасливе життя із викраденими скарбами (гроші, діаманти, картини — будь-що). У цій стрічці все інакше: головний акцент у сценарії був зроблений якраз на подіях після пограбування. Не все так просто і казково буває, як у більшості пригодницьких мув!

Тут важливі саме стосунки між друзями. У нас на очах розігрується справжня трагедія, через призму якої головні герої й глядачі мають зробити певні висновки. Та це моралізаторство не напружує: навпаки, примушує серйозно задуматися — кожного про своє... А найголовніше — про те, що саме гроші є найсильнішим наркотиком у світі...

У НАС НА ОЧАХ РОЗІГРУЄТЬСЯ СПРАВЖНЯ ТРАГЕДІЯ, ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ЯКОЇ ГОЛОВНІ ГЕРОЇ Й ГЛЯДАЧІ МАЮТЬ ЗРОБИТИ ПЕВНІ ВИСНОВКИ. ТА ЦЕ МОРАЛІЗАТОРСТВО НЕ НАПРУЖУЄ: НАВПАКИ, ПРИМУШУЄ СЕРЬОЗНО ЗАДУМАТИСЯ — КОЖНОГО ПРО СВОЄ... А НАЙГОЛОВНІШЕ — ПРО ТЕ, ЩО САМЕ ГРОШІ Є НАЙСИЛЬНІШИМ НАРКОТИКОМ У СВІТІ...

«Батьки легкої поведінки» — дуже бридке муві

Щороку в Голлівуді окрім «Оскара» вручають ще й премію «Золота малина», якою відзначають найгірших із гірших. Та чомусь цього року стрічка «Батьки легкої поведінки» не потрапила до жодної «малинової» номінації. Це дивно, бо фільм неталановитий, несмішний і загалом безглуздий. Тож чому його не помітили? Конкурентів у цього муві просто не мало би бути, адже стрічка заслуговує на звання найбридкішого й найбезглуздішого фільму ледь не всього десятиліття.

Так от, сімейна пара Френк (Алек Болдуін) і Ненсі (Сальма Гаєк) перебуває на межі фінансового краху. Чоловік із дружиною хотіли приховати скруту від своєї доньки та знайомих, але виходу в них немає — настільки погані справи. Тож головні герої влаштовують гаражний розпродаж, сподіваючись заробити хоч кілька сотень доларів. Але сусідам їхній дорогий мотлох зовсім непотрібний.

З горя чоловік і дружина напиваються... А вранці вони пригадують, що зробили дещо не зовсім гарне й законне: здали в оренду будинок сусіда, звісно ж, без його відома. Тепер у пари є 25 тисяч доларів, тож вони раді до нестями. От тільки трохи згодом виявляється, що вони поселили в будинок чоловіка, який раніше був засуджений за сексуальний злочин. І тут починаються неприємності...

Звісно, головним героям доведеться заплатити за свою авантюру, проте вони не могли навіть уявити, до якого абсурду зведеться сюжет. Події у фільмі не мають жодного сенсу, гумором тут і не пахне, а від деяких моментів просто стає бридко... І річ навіть не в туалетних жартах, а у загальній атмосфері фільму... Від нього тхне, наче від смітника.

Головні ролі у стрічці виконали дві суперзірки Голлівуду. І дуже шкода, що вони стали настільки невибагливими. Так, Сальма Гаєк знялась у понад тридцяти стрічках. У її фільмо-

графії не надто багато шедеврів, але є дійсно культові картини. А ще вона перша мексиканка, яку було номіновано на премію «Оскар» за крашу жіночу роль у фільмі «Фріда» (2003). Назвати її суперталановитою акторкою не можна. Але у Гаєк є харизма та дуже яскрава зовнішність. Нині у свої 52 роки вона виглядає краще, ніж деякі молоді актриси. Тож за великим рахунком вона з легкістю могла б обрати щось більш гідне для себе. Не віриться, що її нікуди більше не запрошують. Хоча навіть якщо й так, то краще не зніматися ніде, аніж ганьбитися.

Важко зрозуміти, чому на цей проект підписався й Алек Болдуін. Хтохто, а він проблем із роботою точно не має, працює не тільки в кіно, а й на телебаченні. Шкода, та практично усі зірки 1990-х зійшли зі шляху й тепер ладні зніматися будь-де. А може, краще просто на пенсію?

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ» Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua

Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Наклад 97 525 прим.

Рекомендована ціна 5 грн 00 коп. Передплатний індекс: 49450

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.

Редакція газети «ВВ» може не поділяти думку авторів.

Відповідальність за матеріали у рубриці «Точка зору» несуть автори текстів.

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.